

механизмите, които деформират действителната картина за „СТАРОСТТА НА ОБРАЗЦИТЕ“. И както показаха конкретните примери от предишния раздел, наистина се наблюдава такова „остаряване“ и то води до твърде голямо изопачаване при радиовъглеродното датирание.

Изглежда, че е ТРУДНО ДА СЕ ИЗЧИСЛЯТ КОЛИЧЕСТВЕНО другите възможности за въглероден обмен между образците и обменния резервоар. Смята се, че „най-инертни са овъгленото органично вещество и дървесината. И обратното, при част от

костите и карбонатите на раковини често пъти се наблюдава изменение на изотопния състав“ [110], с. 31. И ТЪЙ КАТО ИЗЧИСЛЯВАНЕТО НА ВЪЗМОЖНИЯ ВЪГЛЕРОДЕН ОБМЕН НА ПРАКТИКА Е НЕРЕАЛНО, В ИЗМЕРВАНИЯТА ГО ИГНОРИРАТ. Стандартните методики за радиовъглеродни измервания обсъждат в най-добрия случай само начини за изчистяване на образца от страничен радиовъглерод и причините за възможното му замърсяване. Например С. В. Бутомо не отива по-далече от твърдението, че „овъгленото органично вещество и ДОБРЕ ЗАПАЗЕНАТА (? – А. Ф.) дървесина обикновено дават сигурни резултати“ [110], с. 31.

М. Дж. Ейткин добавя, че „всеки образец трябва внимателно да се изчисти от коренчета и влакна с друга природа, както и да се обработи с киселина, за да се разтворят всички утаечни карбонати. За да се изчисти от хумуса, образецът трябва да се промие с алкален разтвор“ [986], с. 149.

Да обърнем внимание, че по онова време дори не е поставян важният въпрос: „химическото почистване“ променя ли количеството радиовъглерод? А именно тогава е заявено, че радиовъглеродният метод „със сигурност потвърждава историческата хронология“.

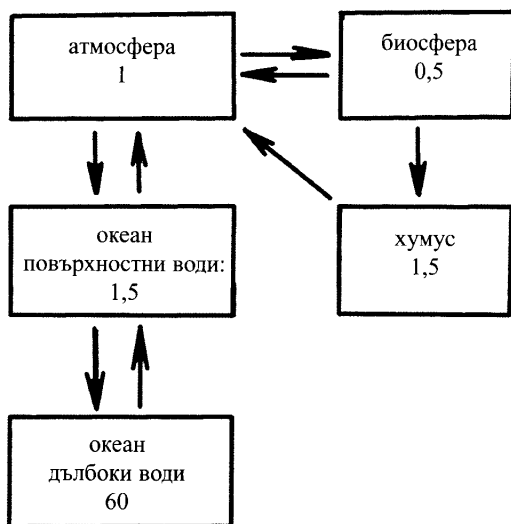

Рис. 1.73. Структурата на обменния въглероден резервоар. От [986], с. 30.